

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:04	20:05	20:49
19:02	20:08	20:53
19:05	20:06	20:50

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

רבי שמעון בר יוחאי

מי היה רבי שמעון ומה קרה ביום ל"ג בעומר שהוא יום קדוש?

תיקון המידות

ימי ההכנה למעמד הגדול והמרגש הזה, הם ימי ספירת העומר, ההכנה לקבלת התורה. מתוקף העובדה שמתן תורה הוא אירוע כה דרמטי ומרגש, מסעיר ומרומם, אנו משקיעים את שבעת השבועות הקודמים לו בהכנה אישית - רוחנית - נפשית, לקראת הרגע הגדול.

אלא שלמרבית הפלא, עבודת השבועות הללו ממוקדת במיוחד בתיקון היחס לזולת, בהטמעת הערך של לתת כבוד איש לרעהו, לנהוג בהערכה איש כלפי זולתו. משהו כאן דורש מחשבה והתבוננות: אם אנו נערכים לקראת מתן תורה, אם אנו מתרגשים וכמהים לקראת קבלת התורה, אם הלב שלנו כה משתוקק לחבוק את התורה - למה אנו שמים את עיקר הדגש על תיקון המידות? היה עלינו להקדיש יותר ללימוד הלכות תלמוד תורה, אולי ללמוד יותר על מעמד הר סיני, לעסוק באינטנסיביות באותה מתנה יקרה ואהובה - היא התורה. למה אנו כה ממוקדים בתיקון המידות דווקא?

התשובה היא, כי עוד לפני שמדברים על התורה, על המצוות, על חיי תורה איכותיים, הצעד הבסיסי, הראשוני, המתחיל - הוא תיקון המידות, שיפור היחס שלנו לזולת, נהיגה בכבוד איש ברעהו. קיום התורה אינו אפשרי בלי מידות טובות, חיי תורה אינם מתחילים בלי נהיגה בכבוד איש בזולתו. זו נקודת הבסיס, מכאן אפשר להתחיל ולהתקדם, לקנות קנייני תורה.

מדהים! לפני קבלת התורה, לפני שזוכים לחבוק את התורה, לפני שמשכנים את התורה בליבנו - קודם כל יש להתחיל לתקן את המידות. כי התורה לא נכנסת, לא מתקבלת, ולא שוכנת, במי שאינו נוהג כבוד ברעהו, במי שמידותיו בהתנהגותו עם זולתו אינן מתוקנות. קודם כל, לפני הכל, כבסיס לכל - מידות טובות, ומכאן אפשר לזכות לקבלת התורה!

ינוח על משכבו, וכשבא למערה שמעו קול האומר, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות. זכאי חלקו לעולם וכמה עולמות גנוזות לו ועליו נאמר תנוח ותעמוד כו'. עד כאן דברי הזהר.

אנחנו יהודים! במה נתפאר? בכדורגל? ברדידות? או אולי בשחיתות? גונבים בפארקים, רוצחים, בכדור גל! כבוד לעם ישראל! במקום להביא בנים לתורה ויראת שמים, הולידו בנים לגהנום. שלמה המלך אומר בסוף ספר קהלת, "סוף דבר הכל נשמע, את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם". הדבר היחיד שעושה בן אדם, זה יראת שמים!! אמהות בוכות והורים בוכים על ילדים הרוסים, על חברה הרוסה.

ראו מפעלות ה' בארץ, ראו את הצדיקים! את רבי שמעון בר יוחאי, את רבי מאיר בעל הנס! "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום" - מי שדבק בקב"ה הוא חי ומי שפורש ממנו הוא כפורש מן החיים. כמו שאומר הנביא: "אותי עזבו מקור מים חיים", למה? "לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים". בארות חיים הם השבת והתפילין, שיעורי תורה, זה מקור מים חיים, תהיה בן אדם. זה הקשר אליו ית', התנתקות מהם היא התנתקות מהקב"ה!!

רשום את הילד לתלמוד תורה, תראה ממנו נחת בעולם הזה ובעולם הבא. אתם רוצים ברכה, מי נותן ברכה, הקב"ה מברך את מי שמקבל עליו קבלות בזכות רבן שמעון. אם אתה מקבל על עצמך, מחר הבנות בבית יעקב, הבנים בתלמוד תורה.

איך אפשר לשלוח ילד לבית ספר חילוני, הילדים לא שלנו הם פקדון בידנו מבורא עולם, הקב"ה אומר לנו שלחו הילדים לתלמודי תורה, אל תדאגו לקב"ה. הנה בנו פה אלפי אברכים בתים לתפארת, יש להם מה לאכול, ויש להם חיים מאושרים. לא לחכמים לחם, גזירה היא ממרום, החריצות שקר, אל תדאג לאחרית שלהם בעולם הזה, דאג לעולם הבא שלהם, שים אותם בתלמוד תורה. אני עבד לקב"ה עבד אין לו אלא מצות רבו ותו לא. הקב"ה אומר לשלוח לתלמודי תורה, איזה שבת תהיה לך, אתה לא דואג היכן הילד שלך מסתובב איפה הבת שלך נמצאת, כולם כאן כשתלי זתים סביב לשולחן, איזה נחת, איזה אושר.

שנזכה בזכות הצדיקים לנחת אמיתית!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בשיבת אור דוד

ש בוע הבא יחול היום הקדוש ל"ג בעומר, יום פטירת התנא האלוקי, רבי שמעון בר יוחאי, זכותו יגן עלינו אמן. מי אנו שנערוך אליו קדושתו, מלתו צדקותו האדירה, שנשמתו היתה צופה בעולמות העליונים, כל פמליא של מעלה שרפים ואופנים, היו יורדים לשמוע ממנו סודות התורה, והיו מצפים לזכות בכך, אדם הראשון ומשה רבינו היו מתגלים אליו, מלאך עלי אדמות.

וישראל עם קדושים זה אלפיים שנה עולים מירונה, כל השנה כולה ובימי ההילולא בפרט, רבבות. אומר אני כי כשבאים לרשב"י, הצדיק לוקח את נשמתו של האדם רוחץ אותה ומחזירה אליו טהורה, ובלבד שיבוא בשביל לחזור בתשובה שלמה. ואוי לאלו שבאו מתוך חילול שבת, או בלי צניעות הראויה, ה' ירחם. ויש להרהר בתשובה לפני שבאים לצדיק, כ"כ האור החיים הקדוש. האור החיים הקדוש בעצמו היה יורד מהחמור והולך על ארבע כדי לעלות מירונה, והיה אומר מי אנו שנעלה במקום אש שלהבת אשר עליונים ותחתונים שרפים רועדים במקום הזה.

ביום פטירתו גילה רשב"י סודות נוראים, שלא גילה ולא שמעה אוזן מעולם. וכך נכתבה האידרא זוטא שכולה סודות עמוקים שגילה רק ביום פטירתו, עד שהגיע לפסוק חיים עד העולם, ובמילה חיים פרח נשמתו. וכך מבוארים הדברים באדרא זוטא: והוא חסד עייל לקדש הקדשים דכתיב כי שם צוה יי' את הברכה חיים עד העולם. א"ר אבא לא סיים בוצינא קדישא לומר 'חיים' עד שנפטר ואנחנו כתבנו מסבא את המשך הפסוק. ולא שמענו ולא הרמנו ראשנו מהאור הגדול שהיה שם. עד ששמענו קול שקורא ואומר: אורך ימים ושנות חיים וגו'. כלומר, רבי אבא לא שמע ההמשך ולא ידע מדוע לא ממשיך רבי שמעון, כיון שלא יכול להרים עיניו מחמת האור הנורא שבקע ממנו, עד ששמע הבת קול אורך ימים וגו' והבין שרבי שמעון נפטר.

ממשיך רבי אבא באידרא ומספר: כל אותו היום לא הפסיק אש מסביב לבית ולא היה מי שיכל לבוא לבית. כל אותו היום ישבנו על הארץ ובכינו. לאחר שהלך האור הגדול ראינו לבוצינא קדישא קדש הקדשים שהסתלק מן העולם, היה מעוטף, שוכב על צד ימינו ופניו מחייכים.

היו נחלקים ביניהם תשובי כפר ציפורי ובני מירון שכל אחד רצה שיקבר רבי שמעון אצלם, ולאחר שיצאה המיטה עלתה באויר ואש לוהטת לפניה, שמעו קול האומר, בואו והתאספו להילולא של רשב"י יבוא שלום

* ניתן להקדיש לע"ג, לרפואה או להצלחה

רובג זמיות שותף קציו חרקים?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

הלם בתחנת הרכבת

אך הרב השיב בתשובה מנומקת ונוקבת:

'על כבודי כהרב מבריסק - אני מוחל גם מוחל. על כך שפגע בי באופן אישי - מחלתי וסלחתי עוד לפני שבא לפני לבקש את סליחתי... אך שימו לב כי מה שגרם לו לבוא לבקש סליחה - היא העובדה כי התברר לו שפגע ברב מבריסק, אך לולא מעמדי כרב, אילו הייתי יהודי מן השורה - היה עובר לסדר היום!'

ואז הוסיף הרב והרעים בקולו: 'זו פגיעה ביהדות כולה! החשיבה כאילו הבעיה לפגוע היא רק ביהודי בעל מעמד - היא פגיעה בערכם של היהודים כולם, היא פגיעה בערכי היהדות הבסיסיים. אינני יכול ואינני מוסמך לסלוח על הזלזול במהות היהדות, אינני רשאי למחול למי שחש כי פגיעה ביהודים פשוטים הינה דבר מתקבל על הדעת!'

הנוכחים כולם האזינו לדברי הרב בקשב, ודבריו נכנסו לליבם, והותירו לנו מסר עד ימינו אלה: כי אין דבר כזה יהודי פשוט או מכובד, אין אדם שבו מותר לפגוע ואדם אחר בו אסור לפגוע. איננו מכבדים אנשים כי אנו פוחדים מהם, רוצים למצוא חן בעיניהם, מבקשים מהם משהו...

אנו מכבדים יהודים, כאשר הם יהודים, כי הם יהודים! אין קשר למעמדם, אין קשר למצבם, יש קשר לעובדה כי הם בני אדם, כי הם זקוקים וזכאים ליחס הולם ומכבד, להתייחסות נאותה ומעריכה.

בימים אלה, נשגן את המסר העולה מדברי הרב מבריסק, נקרב אותו לליבנו: כל יהודי זכאי לכבוד, בכל אדם עלינו לנהוג באופן מכובד, להיזהר מלצער, להימנע מלפגוע, לדאוג לכבודו. לא בגלל שהוא יהודי נכבד ורם מעלה, אלא בגלל שהוא יהודי, בגלל שהוא יהודי!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

איזו אישיות חשובה, רב נערץ או אחד מגדולי הדור. הוא נחפז לרדת ראשון מהקרון, דחף קצת פה וקצת שם, והנה הוא במרכז העניינים...

'הרב מבריסק אמור להגיע?!' - שאל בהפתעה את אחד מהנוכחים. 'כן כן, התכנסנו כולנו לכבודו, לקבל את פניו של גדול הדור', השיב הלה בהתרגשות. 'הוא אמור לרדת כל רגע מהרכבת הזו... הנה, הנה... אני כבר רואה אותו!' - הוסיף האיש בפנים זורחות...

הנער נעמד על קצות אצבעותיו, הטיב את ראייתו והביט ביורדים מהרכבת. לפתע הסמיק והחוויי, וכמעט שנפל ארצה מתעלף... היהודי המבוגר בו התעלל בדרך, אותו יהודי כפוף שהיה הקרבן למעשה הקונדס שלו - אינו אלא רבי חיים מבריסק, גדול הדור המפורסם, ענק הרוח בעולם היהודי כולו...

אין מילים לתאר את ההלם, את הבושה, את חוסר הנוחות ואי הנעימות. נכון, הוא נער שובב הרבה ואולי גם גס קצת, אבל בשום שלב לא התכוון לפגוע בכבודו של גדול הדור... הוא פנה מבוייש לפינת תחת הרכבת וכאילו ביקש שהאדמה תבלע אותו מבושה...

רק בשעת לילה מאוחרת, העז להתגנב לבית האכסניה בו השתכן הרב מבריסק. בפנים חיוורות כסיד ובברכיים כושלות, נפל לרגליו והחל לבקש את סליחתו. 'כבוד הרב', ביקש בתחנונים, 'לא ידעתי כי אתם הרב מבריסק, לא שיערתי שאני חומד לצון לגדול הדור אנא, שהרב יסלח וימחל לי...'

'לא ולא!' - השיב לעומתו הרב, 'אינני יכול לסלוח לך, הן לא פגעת בי - פגעת ביהדות כולה!' הכל עמדו מסביב המומים. מקורבי הרב כמו גם הנער, עמדו משתאים לנוכח הדברים. 'אמרתי משהו על היהדות? אימתי פגעתי ביהדות?! מדוע הרב אינו יכול לסלוח לי?!' - שאל הנער מופתע ומבוהל...

בתחנת הרכבת בעיירה הקטנה, המתונו שניים לרכבת הנוסעת לעיר מרוחקת. עם שקשוק קול הרכבת ניתן האות, והשניים עלו על הקרון שנפתח לקראתם, וחיפשו מקום ישיבה.

שני מקומות צפופים וצמודים נותרו על הקרון. הצעיר שביניהם, עלם צעיר כבד משקל וגס רוח - מיהר להיכנס למושב הפנימי, והותיר ליהודי המבוגר - אותו לא הכיר, את המקום שלצידו. הלה מיהר להתיישב במקום הפנוי, והרכבת המשיכה בנסיעתה.

האיש המבוגר, היה רזה וצנום, כפוף קומה מעט וזקן הדור לו. הנער הצעיר החליט לחמוד לו לצון, ולאורך הדרך החל להתרווח בכסאו עוד ועוד, תוך שהוא מצמצם את שטח המושב של היהודי המבוגר. הוא לא בחל בשום דרך, פעם התעטש ופעם השתעל, פעם התרווח ופעם התמתח - התוצאה היתה שווה: מושבו של הצעיר הלך והתרווח, מושבו של המבוגר הלך והצטמצם...

בתחילה, היה ניתן לחשוב שהצעיר לא שם לב לתוצאות מעשיו. אך בנקופי שעות הנסיעה וכלל שהמבוגר הלך ואיבד אחוזים ניכרים ממקום מושבו - כבר היה ברור כי הנער זומם מעשה קונדס...

וכך אכן היה. באחד מעיקולי הדרך, כשהרכבת הישנה רעדה וקיפצה בינות לאבני החצץ, דחק הצעיר עוד מעט את המבוגר, אשר נפל מהמושב והשתטח ארצה. הנער החל לצחוק בקול ממשותפת הנעורים שביצע, ואילו היהודי המבוגר נעמד בפינת הקרון, והמתין כבר לסיום הנסיעה המתישה והלא נעימה...

כשהגיעו לתחנת היעד, עוד מחלון הרכבת היתה ניכרת תכונה רבתי. מאות יהודים עמדו נרגשים, מהם שהביאו עימם את ילדיהם. מעל התחנה נתלה שלט: 'ברוכים הבאים למרן הגאון רבי חיים מבריסק שליט"א. רבא דעמיה, מדברנא דאומתיה, בריך מתייך לשלם...'

הנער הצעיר הביט בתכונה החגיגית, ובהה בה בחוסר הבנה, הן לא ידע כי אמורה להגיע לכאן

"אין מילים לתאר את ההלם, את הבושה, נכון הוא נער שובב הרבה ואולי גם גס קצת....."

קבעת עיתים לתורה?

נפתחה ססגרת לימודי ערב עבור בוגרי ישיבות העמלים לפתוסתם בדיבוק חברים ובאווירה מיוחדת

ימים א' - ה' בישיבת 'אור דוד'

רחוב המכבים 108 בני ברק (ליד קניון אילון)

לפרטים נוספים חייגו: 050-415-90-59

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כולנו במקום כלשהו באמצע

לא תמיד מדובר בשני בני אדם שונים. אותו אדם, בו – זמנית עשוי להיות אופטימי בתחום מסויים של החיים ופסימי בתחומים אחרים. זאת מאחר שכל אחד מאתנו מפתח גישה ייחודית שמבוססת על ניסיון אישי, על אירועים שהוא חווה ולמד לפרש בצורה זו או אחרת, או בדרך שהוריו או מוריו חינוכו אותו לחשוב ולפרש את מה שקורה בחיים.

אצל זה שחסר לו ביטחון עצמי מבחינה חברתית, למשל, כוס שתייה שתיפול מבין אצבעות ידיו במקום ציבורי, תעורר פאניקה ואימה, בחשבו: עכשיו כולם יראו איזה שלימזל אני, יצחקו עלי ויזכרו לנצח את הכישלון, ואילו אצל עמיתו, אף אם הוא חסר ביטחון עצמי בתחומים אחרים, מקרה כזה לא יעורר שום הרגשה שלילית. אצל הסובלים מפוביה חברתית (חשש או דאגה ממגוון של מצבים חברתיים או מביצוע פעולות מסוימות בפומבי), חיוך של שני אנשים שחולפים לידם יהיה הוכחה ברורה שלועגים להם, ופנים מוטרדות של מורה או הורה – אות ברור לחוסר שביעות רצונם מהם.

כאבי ראש אצל היפוכוונדר (חרדת בריאות) הם פעמון אזהרה לגידול בעל ממדים מפלצתיים שהולך ומתפתח בגזע המוח. בתוך שניות הוא כבר יראה בדמיונו הודעות מצמררות בעיתונים ובבתי הכנסת השכנותיים, לבקש רחמים ולהרשיע עולמות ולהתפלל על החולה הזקוק לרחמי שמים מרובים... השמים הם הגבול למהירות שבה אנשים כותבים תסריטי אימה (או תסריטים דמיוניים חיוביים), בזמן ששום דבר עדיין לא קרה בפועל.

זו מהותה של התפיסה הקוגניטיבית, ובשל כך השפעתה על חיינו גדולה ומשמעותית כל כך. מאחר שצורת החשיבה

פרשת שבוע הרב צה ויאה

פרשת אמור

כתוב בחז"ל: "כל הכופר בטובת חברו, סופו לכפור בטובתו של מקום (הקב"ה)". מידה זו של כפירה בטובת החבר היא קצת רחוקה, למשל: נתקעת עס הרכב באמצע כביש הערבה בשעה שלוש לפנות בוקר, ולצערך 'אין קול ואין עונה', כולם ישנים. לפתע נזכרת בחברך מדימונה אולי הוא ער בשעה כזו? אתה מתקשר וחברך עונה ממש באמצע חלום... הסברת לו את התמונה, נגד כל הסיכויים האפשריים יש הסכמה... הוא בדרך אליך, מאתר את הבעיה וקרוב לשעתיים עד שהצליח להגיע לפתרון. אחרי כל המאמץ חברך מבקש תוכל למזוג לי כוס מים? הרי אין אדם נורמלי שיסרב, ואם אחרי שבוע חברך יצטרך ממך עזרה כלשהיא יתכן שתסרב? וודאי שלא.

דוגמא נוספת, אתה מקבל עזרה מאדם מסוים על תקן קבוע, כל חיך תחפש רק להודות לאדם המיוחד שעוזר לך, סיפרו לי על אדם מיוחד שעוזר ותומך באדם נכה(מרותק לכיסא גלגלים) כבר עשרות שנים, עד שממש גידל את ילדיו. כשהגיע מיועדנו לגיל חמישים עבר אירוע מוחי והיה בבית החולים למשך שלושה חודשים, בכל אותו הזמן ארבעת הבנים של האדם הנכה לא עזבו את בית החולים מבוקר עד ערב. כששאלתי את אחד מבניו מהיכן הכוחות והמסירות?

משפיעה ישירות על רגשותינו, והיא היא הצובעת את כל עולמנו בצבעי שחור או לבן וקובעת איך נרגיש ונפעל בחיים, ומאחר שהיא נעשית בצורה אוטומטית ובלי שנצטרך לתת את הדעת על כך, עלינו ללמוד לזהות את המחשבות האוטומטיות שלנו ולהבחין בחשיבה הקיצונית והלא מאוזנת, בהנחות ובדעות הקדומות שעליהן אנו מתבססים, ובסילופים בפרשנות שאנו נותנים לדברים שקורים בחיינו.

הנחות מוטעות: לא רק טעויות ועיוותי חשיבה מובילים אותנו לפרשנות ולמסקנות לא נכונות. במקרים רבים רגשותינו ועצם השגיאות הקוגניטיביות מבוססים על הנחות ועל דעות קדומות מעוותות שקנו שביטה בלבנו, מסיבה זו או אחרת.

הנה רשימה מדגמית של קביעות והנחות שכיחות שאינן עומדות במבחן המציאות, בהיותן שגויות ולא נכונות, ובכל זאת נוכל למצוא אותן מאחורי מחשבתם האוטומטית של אנשים הסובלים מביקורת עצמית מופרזת והרסנית:

- רק לאנשים מסכנים יש קשיים בחיים (הכיר 'מסכן' בצעירותו, ונכנס לתודעתו שרק למסכנים יש קשיים).
- אנשים רציניים לעולם אינם מתרשלים.
- אם ישימו לב שאני מתבייש, יחשבו שיש לי בעיה נפשית.

מבהיל לגלות כמה מחשבות אוטומטיות עוברות לנו בראש במהלך היום, באיזו מהירות אנו מנתחים כל פיסת מידע שעוברת דרכנו, ובאיזו רזיוות אנו מסווגים הכול ומחליטים על משמעות הדברים, בלי שימת לב יתרה ובלי להיעצר ולהתבונן אם אמנם הדברים נכונים. זה כוחו של ההרגל, לטוב – כאשר הוא מסייע בידינו להמשיך לפעול בוריוות בלי עצירות מיותרות, ולרע – כאשר אנו ממשיכים בתפיסות שגויות בלי לבדוק את נכונותן.

לכן חשוב כל כך להיעצר ולהתבונן מדי פעם בפעם בתהליך החשיבה שלנו, במיוחד כאשר אנו מגיבים בעוצמה רגשית שאינה פרופורציונלית למה שקרה.

עצם הבנת הדברים והיכולת שלנו לזהות את ההנחות והדעות הקדומות שגורמות לנו לחשוב כפי שאנו חושבים, ייתנו בידינו את הכלים לבדוק אם הן נכונות או לא, אם הן מאוזנות או מעוותות, וכן הלאה.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

ענה לי: "זה מיינומום של הכרת הטוב, העיקר שיהיה בריא".

בכל אדם קיימת "הכרת הטוב" ורצון להחזיר טובה למי שנתן ועזר לו, לרגע נתבונן כמה טוב אנחנו מקבלים מבורא עולם, כל שניה של חיות זה ממש ניסים גלויים, כל פעולת המערכות הפנימיות, תפקוד הקיבה, עבודת הלב, העברת דם לכל חלקי הגוף, והלב צריך את אויר הראות על מנת להתקרב... וכל זה מלבד הגוף של בני ביתנו וכל פרוטה וכל מאכל וכו' הרי הראה לנו בורא עולם ע"י נגיף קטן שעולם שלם נעצר, ושכל שניה של חיים זה כבר לא מובן מאליה.

כמה תודות אנחנו צריכים לשלוח לקל עליון על כל הטוב ששולח לנו הכל באופן קבוע יום יום, ואם לב בשר פועם בקרבנו צריכה להיות לנו הרגשה פנימית בלתי פוסקת של רצון להודות ולשמח את בורא עולם...תמיד לומר תודה בפנינו!

אולם לפעמים האדם מרגיש שהוא רוצה לתת מעצמו יותר. בפרשתנו אנו מקבלים תשובה כיצד נוכל להודות יותר לבורא עולם. כתוב בפסוק "וכי תזבחו זבח תודה לרצונכם תזבחו" פרשו בעלי המוסר: וכי תזבחו זבח תודה - אם ברצונכם להודות לקב"ה ולהקריב קורבן תודה, לרצונכם תזבחו - תקריבו לתודה את רצונותיכם! אדם רגיל ללכת למקום שלפי גדרי ההלכה אסור לטייל שם ורצונו להמשיך ולטייל שם, ולאחר הרגשת קירבה לבורא החליט שהוא רוצה להודות על כל החסדים, הרי שאם יחליט להפסיק לטייל במקום הזה ויבטל את רצונו, מצב זה ניקרא הקרבת קורבן תודה לבורא ע"י הקרבת הרצונות. איזו זכות יש לנו להודות לבורא בדברים פשוטים כל כך. שנוכה להודות לבורא בפניו וברצונותינו.

הרב צה ויאה מורצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

הלכות ומנהגים הרב אהרן זכאי

הלכות קריאת ההפטרה

א. מפטירין בנביא מענינה של פרשה, ואין פוחתים מעשרים ואחד פסוקים, אלא אם כן מסתיים הענין בפחות ממנין זה. והטעם שמפטירין בנביא, מפני שפעם אחת גזרו גזירה על ישראל שלא לקרוא בתורה, ותיקנו חכמינו לקרוא בנביאים מענינה של פרשה, והיו קוראים בנביאים עשרים ואחד פסוקים כדין קריאה בתורה, שלשה פסוקים לכל אחד מהשבעה, וגם היו מברכים על הנביאים שבע ברכות כנגד שבע ברכות של שבעה העולים לתורה, ולכן גם לאחר שנתבטלה הגזירה וכבר קוראים בתורה, מכל מקום תיקנו שהמפטיר יקרא עשרים ואחד פסוקים, ויקרא בתורה תחילה מפני כבוד התורה, שאם לא יקרא בתורה אלא בנביא בלבד ומברך על קריאתו, יהא כבוד התורה וכבוד נביא שוים, לכן צריך שיקרא בתורה תחלה ואחר כך בנביא, ובזה רואים הציבור שגדולה תורה מנביא.

ב. מצוה להדר לקרוא ההפטרה מתוך ספר הכתוב בכתב יד ובקדושה על קלף, ואפילו אם הוא רק ליקוט הפטרות של שבתות השנה ואינו ספר נביא שלם. ואם אין ספר כזה, עדיף לקרוא ההפטרה מספר נביא שלם בדפוס, מאשר לקרותה בחומשים הנדפסים.

ג. כל אחד מהציבור צריך לקרוא את ההפטרה בפיו ולא לסמוך על המפטיר, חוץ מהברכות שצריך לשומעם מהמפטיר ולענות אמן. וצריכים הציבור לקרוא בלחש ולא בקול רם. ואם הציבור מרימים את קולם בהפטרה, ידפוק השליח ציבור דפיקה קלה על התיבה כדי שינמיכו את קולם ויקראו בלחש.

ד. יש אנשים שעולים למפטיר וקוראים ההפטרה למנוחת הוריהם ומדלגים חציין על תיבות ובולעים האותיות, ושגיאות מי יבין, ואף על פי שעל ידי הקדיש וההפטרה ניצולים ההורים מדין גיהנם, ומוזה נתפשט המנהג לומר קדיש ולהפטיר בנביא בשבת שלפני יום הפטירה, אבל הדבר ברור שכל זה טוב ומועיל כשאומרים אות באות תיבה בתיבה, אבל אלו הבולעים אותיות או מדלגים תיבות גורמים להורים נג"ע במקום ענ"ג, והעדר טוב ממצאות הרע, וקרוב להיות שמברכים ברכות לבטלה, וגם הקהל אינם יוצאים ידי חובתם, ויותר טוב היה שהמעות שקונים בהם ההפטרה יתנום לעניים תלמידי חכמים ובני אדם מהוגנים, ויהיה נחת רוח לאביהם ואמם.

ה. אין למפטיר לתת את קריאת ההפטרה לשליח ציבור, אלא המפטיר עצמו צריך לקרוא את ההפטרה. וכן אין המפטיר רשאי לתת לשליח ציבור לברך את ברכות ההפטרה ולקרוא את ההפטרה, אלא המפטיר עצמו צריך לברך את ברכות ההפטרה ולקרוא את ההפטרה.

ו. כשיש רק כהן אחד בבית הכנסת, ורוצה לעלות בשבת גם לעליית כהן וגם לעליית מפטיר מפני שיש לו אזכרה, לכתחילה אין לעשות כן, אבל בדיעבד שכבר קנה את העליות ויש לו צער אם לא יעלה למפטיר – מותר להעלותו לעליית כהן וגם לעליית מפטיר, ואין צורך להחמיר להוציא מחוץ לבית הכנסת ולהעלות ישראל במקום כהן.

ז. הנוהגים לומר אחר סיום ההפטרה פסוק

"גואלינו ה' צבאות שמו" וכו', אין צורך למנוע מהם פסוק זה, שאין זה נחשב הפסק, והוא פסוק הבא לסיים בכי טוב.

ח. העולה מפטיר צריך לענות אמן אחר ברכת "מקדש השבת" שבסוף ברכות ההפטרה. והעושה כן הרי זה חכם ומשובח, וכן ראוי לנהוג ולהנהיג.

ט. מותר להניח ספר ההפטרות בארון הקודש ליד ספרי התורה, אבל אין להשתמש ברימוני ספרי התורה להניחם בראש ספר ההפטרות, אלא יש לעשות רימונים מיוחדים לספר ההפטרות.

י. פשט המנהג להחזיר את ספר התורה לארון הקודש לאחר הקריאה כשהוא פתוח, בין בשני וחמישי בין בשבתות וימים טובים, ואין לשנות מן המנהג, ונהרא נהרא ופשטיה.

יא. מצוה ללוות את הספר תורה ולנשקו. וכך היו נקיי הדעת שבירושלים עושים: כשהיו מוציאים את התורה ומחזירים – היו הולכים אחריה מפני כבודה. ומנהג הספרדים שהשליח ציבור הקורא בתורה הוא המלווה את הספר תורה בהולכתו לתיבה ובחזרתו לארון הקודש, ושאר הקהל יש מלוים ויש שאינם מלוים, שמכיון שעשאוהו שליח צבור, כאילו עשאוהו שליח גם ללוות את הספר תורה, כיוון שלא יכולים כולם ללוות מפני הדוחק. ויש לאדם לזהר הרבה בכבוד התורה ככל שאפשר.

יב. מחזירים ספר תורה למקומו, ונוהגים לומר בספרד מזמור "הבו לה' בני אלים" כשמחזירים הספר, מפני שנאמר על מתן תורה, וגם שבע ברכות של (תפלות) שבת נתקנו כנגד שבעה קולות שנאמרו בו.

תפילת מוסף

א. כל יחיד חייב להתפלל תפלת המוספין, בין אם יש צבור בעיר או לא.

ב. זמן תפלת מוסף הוא מיד אחר תפלת שחרית. כמו קורבן מוסף שזמנו לכתחילה אחר התמי.

ג. אין לאחר את תפלת מוסף לאחר שבע שעות (אחר שעה אחת מחצות היום), והעושה כן נקרא פושע. ומכל מקום אם לא התפלל עד אחר שבע שעות – יתפלל אחר כך, כיוון שבידיעבד זמנה כל היום.

ד. לאחר שסיימו הקהל תפלת לחש של מוסף חוזר השליח צבור את התפלה. ומעלת החזרה יותר גדולה מתפלת לחש.

ה. נשים רשאיות להתפלל תפלת מוסף של שבת.

ו. יש נוהגים לבקר ביום שבת לאחר התפלה בבית החתן או אבי הבן, וטועמים שם פירות וממתקים לאחר ששמעו קידוש והמקדש שתה רביעית יין, והנוהגים כן יש להם על מה שיסמוכו ואין למחות בידם, כיוון שיש פוסקים שסוברים שמכיוון שהמקדש שתה רביעית יין מכוס הקידוש וכיוון להוציאם ידי חובה, נחשב זה לקידוש במקום סעודה גם לשומעים, והמחמיר שלא לטעום – תבוא עליו ברכה. ונכון להודיע מראש לבעלי השמחה שיכינו עוגות לקהל באופן שכל אחד יאכל כזית, ואז יהיה קידוש במקום סעודה. ועל כל פנים המקדש על היין יוכל לסמוך על שתיית רביעית במקום סעודה.

להלכות נוספות של הרב אהרן זכאי
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

עיר וקדיש מן שמיא נחית

אמונה ובטחון הרב ישראל לוגסי

לבטוח או לא לבטוח?

הבאנו בשבועות הקודמים שאלה, האם אדם שחושא ראוי לו גם לבטוח בה? מצד אחד ראינו את דברי הגאון מוילנא שמפרש שאפילו רשע בוטח בה' חסד יסובבנו, ומצד אחר ראינו את דברי החובות הלבבות שכתב שהבוטח בה' והוא חוטא כמה הוא סכל והכרתו חלושה.

ובחנם היו כאלה שטרחו להבין שישנה מחלקת בין החובות הלבבות לבין הגר"א מוילנא, והבינו שלדעת החובות הלבבות אין לממרה את פי ה' לבטח בה' והיא סכלות, ולדעת הגאון אינו כן, ומקורו מדברי הגר"א על הפסוק (תהילים לד כג) "ולא יאשמו כל החסידים בו", שפרש: "שאין כל מסך ואשמה לאיש החוסה בה' באמת", והבינו שגם הגר"א דבר בממרה פי ה' ועשו מחלקת בינו לבין החובות הלבבות. ובאמת אין שום מחלקת, דהגר"א לא דבר בממרה פי ה', ומורד בו, ובעצם מצבו זה - בחצפתו ומרדנותו בא לפני ה' ואומר לו: כך בטחתי... שבודאי לא יתכן דבר זה לא מצד ההגיון, ולא מצד המציאות, אין מציאות כזו בעולם שיהא אדם מרדן וממרה פי ה', ולכו יהא כל כך טהור לבטח בה' בלב שלם להושיעו, ומה אם כן לנו לקום ולדבר על מציאות שאינה, ואם ישנה מציאות שכזו הרי שהיא סכלות וכמו שכן תארה החובות הלבבות, אלא דבר הגר"א זצוק"ל באפן שדבר עליו מרן החפץ חיים שהזכרנו שאדם זה בא בבושה ובחרטה, אלא שעדין רשע הוא ולא שב מחטאתיו, אולם חפץ הוא ומשתוקק לשוב לה', ולבו דוי על חטאתיו.

ועל כזה נאמר (במדבר כג, כא): "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו".

ובאר ה' נתיבות שלום" שהכונה, שגם כשיהודי במצב של און ועמל - שהמה עוונות וחטאים, לא מביט בהם ה', ומדוע? "ה' אלקיו עמו" - שכן, גם כשחושא יהודי, לבו מר עליו, וחש את ה' אלקיו עמו בחטאו, "ותרועת מלך" - שברונו בלבו, מחמת "מלך" - מלכי המלכים - "בו". ולכן כשרואה ה' אחד שכזה ששבור לבו בעת חטאו, לא מביט הקדוש ברוך הוא באון ובעמל שבו, ומאריך אפו עד שישוב, אולם בינתיים מושיעו מצרתו בבטחו בו.

ולכן אמר "נחום איש גמזו" - גם זו לטובה רצונו לומר שגם זו שאם נראה פרעניות וצרה גדולה וכו', על ידי הבטחון בו יתברך נעשה לטוב הגמור, כי הבטחון בו יתברך עדי עד כמו שהתבאר, ויכול הוא יתברך שיהיה

זה לטובה וכו'. שהוא יתברך הדבר שנראה רע הגמור יכול לעשות ממנו הטוב הגמור, וכל זה מפני כי הוא יתברך אחד ובידו הכל ולכן מן דבר שנראה רע גמור עושה ממנו הטוב הגמור.

כמה גדול מדת הבטחון שבטחים בו יתברך בכל לב, עד שכל הדברים נעשים לו לטובה, כמו שהיה אצל רבי עקיבא ואצל נחום איש גמזו.

כי מפני שהוא היה בוטח בו יתברך שיציל ה' יתברך אותו כי הכל יכול, וכמו שאמר בטחו בו עדי עד, כלומר שאף שרואים וחושבים כי כבר אבדה תקותם, אל יתיאש רק יהיו בוטחים בו עדי עד, כי ה' יתברך יכול להושיע אותם, וכאשר שם שבטחונו בו, אז על ה' יתברך להציל אותו כאשר שם שבטחונו בו יתברך, לכך נחשב זה מלחמות ה' יתברך.

פרוש הכתוב: שאם יעשה לך הרשע רע המתן לתשועת ה' יתברך, ופרוש דם כלומר שהוא ישתק ולא יעשה דבר, והשם יתברך יעשה מלחמתו כדכתיב (שמות יד יד): "ה' ילחם לכם ואתם תחשון".

נ' לא תשכח מפ' זרעו
מוסדות אור דוד שמחים להזמין את הקהל הרחב

להילולת
התנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי
זכותו יגן עלינו

שתתקיים אי"ה ביום רביעי יט' אייר תש"פ

13.5.2020 למינינם בשעה 20:30

בישיבת אור דוד, רח' המכבים 108 ב"ב

בהשתתפות

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

הרב מיכאל מזוז שליט"א
משגיח הישיבה

ורבנים חשובים

מנחה הערב

הרב שמעון פרץ הי"ו

את הערב ינעים

זמר אורח ותזמורתו

בואו בהמוניכם לערב
מהנה ובלתי נשכח

הכניסה לנשים
מרחוב שלש השעות

כיבוד
קל

ניתן גם לצפות בשידור חי
באתרינו: Rabenu.com